

Zdeňka Jordánová

Ešte stále je čas

Ešte stále je čas

Zdeňka Jordánová

Ešte stále je čas

Zdeňka Jordánová

Ešte stále je čas

Z českého originálu Jěště je stále čas

Copyright © Zdeňka Jordánová, 2012

Slovak edition by

© HladoHlas Group, spol. s r. o.

Rumunskej armády 1/6, 036 01 Martin

info@hladohlas.sk, www.hiraxshop.sk

1. vydanie

Martin 2014

Obálka © Zdeněk Hajný, 2012

Fotografia na obálke © Petr Vachalovský, 2012

Grafická úprava © Pavel „Hirax“ Baričák

ISBN 978-80-89502-99-8

Podakovanie

Ďakujem vám všetkým za milé stretnutia, ktoré ma inšpirujú. Ďakujem celej mojej vesmírnej rodine za podporu a lásku. Ďakujem najmä tým, ktorí túžia po svojej skutočnej vlne, a najviac všetkým, ktorí veria, že sa s ňou jedného dňa stretnú. Byť na svojej „vlne“ je nádherné stretnutie so sebou samým. Skutočné poznanie seba samého otvára bránu do neba. Každý, kto to dokáže, kto spozná svoje vesmírne korene, vytvorí tak spojenie planéty Zem s jednotou celého vesmíru. A na toto nádherné spojenie čakáme storočia. Predovšetkým však ďakujem svojim priateľom Alenke Pelunkovej, Ivke Mládkovej, mojej najbližšej rodine, Petrovi, mojím deťom Matúšovi, Michale, Samovi a Iris a všetkým ostatným, ktorí mi prinášajú ďalšie súvislosti a pomáhajú si spomenúť... Vďaka Jitke Slavíčkovej za jej naladenie na našich cestách a vďaka maliarovi Zdeňkovi Hajnému za jeho obrazy z neba.

S láskou a vďakou

Zdeňka

Úvod

*Haló, haló, planéta Zem!
Haló, haló, voláme jej obyvateľov!
Voláme vás, ľudia!
Nové obdobie sa začína!
Nová príležitosť prichádza!
Je čas zmeniť mnohé!
Len na vás záleží, čo si vyberiete!
Áno, je č a s...
EŠTE STÁLE JE ČAS!*

Áno, naozaj nastal čas zmien...

Je čas nastúpiť na cestu našej dokonalosti. Dokonalosti, o ktorej všetci vieme, túžime po nej, no zatiaľ sa len vyhovárame, že ju nemôžeme dosiahnuť...

Je čas naplniť našu pôvodnú víziu, pôvodný zámer, ktorý nesie naša úžasná a láskyplná planéta už od samého začiatku...

A na začiatku všetkého bola LÁSKA. Nekonečná, všeobjímajúca, všetko riešiacia, nekonečne chápací láska. Láska k ľuďom, k vesmíru, k rastu, k všetkým možnostiam. Ona stvorila lekcii nášho života na Zemi a na mnohých ďalších podobných planétach.

Je čas naplniť pôvodný zámer vesmíru.

Dosť už bolo bolesti a zmätkov.

Dosť už bolo chorôb a bezradnosti. Dosť už je ľúposti a spupnosti. Dosť bolo boja. Dosť už je strachu

a krutosti. Všetko si spôsobujeme my sami a len my sami to môžeme zmeniť. Kto je MY? No predsa my – a to je každý z nás!

Dosť už smiešneho dokazovania, či existuje energia... Koniec postoja, že nerozumieme... Všetci poznáte pocit, keď sa z neznámeho dôvodu musíte napríklad zrazu otočiť... Aha, niekto vás pozoroval a vy ste to cítili, aj keď ste to „nevedeli“. Aké je zaujímavé, že si len tak náhodou spomeniete na niekoho, kto na vás práve len tak náhodou myslí? To všetko poznáte.

Dosť už spupnosti!

Prestaňte vážiť dušu! Všetci vieme, že existuje. Naše telo nemôže bez nej žiť. Akákoľvek hmota – forma – má aj svoj obsah, a tým je zámer, dôvod. Prestaňte sa čudovať nad zázračnými uzdraveniami, pretože všetci majú takú moc, ak sa pre to rozhodnú. Prestaňte sa čudovať nad neočakávanou smrťou niekoho, pretože dotýčný sa pre ňu rozhodol. Prestaňme sa diviť aj ekonomickej kríze, pretože sme si ju vytvorili. Je nevyhnutná ako dôsledok nášho správania, narastajúcej spotreby, života na dlh a neukojiteľnej túžby naplňať sa vecami. Je to dôsledok našej neochoty rásť naozaj. Nielen tým, že viac vyrábame a viac spotrebujeme, ale najmä tým, že viac pochopíme sami seba a sme ochotní pracovať predovšetkým na sebe, na svojej vlastnej ceste a na svojom pociť naplnenia z vlastného života. A tento pocit nám nijaké ďalšie veci v živote nezabezpečia...

Koniec našej bezmocnosti z toho, že nemáme vplyv na svoj život, pretože s týmto postojom ho jednoducho nemáme. Koniec našich klamstiev, keď sa prispôbujeme zákonom a pravidlám, s ktorými nesúhlasíme a len

sa tvárime, že ich nevidíme, a snažíme sa ich obísť, ako sa len dá. Prečo? Aký má toto všetko zmysel?

Koniec sťažnostiam a čakaniu kým...

Nastáva čas byť naozajstným!

Čas zdravého rozumu, čas dobrých zámerov prichádza. Čas strachu, čas nezmyselných rozhodnutí, čas bolesti trvajúci stáročia odchádza... Na rade je nové vnímanie. V energii prichádzajúcej príležitosti môžeme všetko zmeniť. Vývoj skúmania našich možností je ukončený. Teraz stačí vybrať tie najlepšie a začať naozaj žiť. Je čas sa rozhodnúť, aký život chceme naozaj žiť! Je čas vážiť si všetko, čo sme pôvodne dostali. Našu krásnu planétu a každého jej obyvateľa, pretože nikto tu nie je náhodou.

Prajme lásku všetkým tvorom, všetkým zvieratám, všetkým riekam a rastlinám. Tešme sa z vetra, zo slnka, z morí a z oceánov. Nechajme týmto darom ich pôvodný zmysel, ako aj všetkým ostatným láskavým možnostiam, ktoré sme dostali. Naša tvorba vrcholí. Alebo skôr sa iba NAOZAJ ZAČÍNA! Možnože sme sa na naozajstný život ešte len pripravovali. Dost' bolo pochybností. Všetko je dobro a vždy to tak bolo...

Všetci sme láskavé a nádherné duše z vesmíru či odinakiaľ... Všetci v sebe máte odtlačok všetkého a už teraz máte k dispozícii všetko na to, aby ste sa cítili šťastní. Rozhodnite sa to cítiť. Otvorte svoje srdce, nech už sa doteraz dialo čokoľvek... Nikto tu nie je náhodou. Každý má svoje miesto a svoju úlohu.

Všetko speje k dobrému... Majte tento zámer... Vesmír spočíta každý váš hlas. Každý z nás môže ovplyvniť veci budúce. Prichádza veľká príležitosť.

Nečakajte zázraky ani katastrofy. Nič sa nestane bez našej vôle. NECH JE AKÁKOL'VEK. Možnože na konci

roka zistíte, že sa vlastne nič nezmenilo. ŠKODA. Kým sa nevydáte za svojím snom, nezistíte, o čo ste prišli...

Vytváranie nových príležitostí namiesto tých, ktoré sme premárnili, nás stojí množstvo síl. Ak využijeme synchronickosť, veci sa jednoducho stretnú a staneme sa ich súčasťou. Všetko potom ide ľahko.

Vesmír netvorí za nás... Len umocňuje naše záme-ry, nech sú akékoľvek. Nemajte akékoľvek zámery, majte dobré zámery.

Na každom z nás záleží, kadiaľ teraz všetko pobeží...

Nič nie je náhoda, všetko má zmysel. Pýtajte sa a vesmír vám odpovie. Netrucujte, aj tak ste jeho súčasťou. Veci budúce ovplyvňujete, či chcete alebo nie.

BUĎTE NAOZAJSTNÍ, LÁSKAVÍ A KRÁSNI! Takí, akí ste od samého začiatku! PRADÁVNE MÝTY OŽÍVAJÚ! VŠETKO TREBA SPOJIŤ! OTVORTE SVOJE SRDCE NEKONEČNEJ LÁSKE, ktorá býva vo vašom srdci a prúdi k nám v každom okamihu.

ROZHODNITE SA!

Rozhodnite sa, či naozaj chcete začať budovať nový svet tým, že pretvoríte seba, svoje staré postoje a nechotu cítiť. Cítiť seba, cítiť pravdu svojho srdca, pravdu nášho stvorenia a lásku. Rozhodnite sa, či chcete začať vnímať krehkosť a jemnosť nášho života, ale aj napriek tomu obrovskú moc vytváraním si jasných zámerov na základe úcty k životu. Rozhodnite sa, či chcete cítiť nekonečnú láskavosť vesmíru vytvorením si veľkej príležitosti, pri ktorej môžete byť...

Rozhodnite sa... máte nekonečnú možnosť ovplyvniť veci budúce.

**EŠTE STÁLE JE ČAS,
NA KTORÚ STRANU SA DÁŠ?!**

Rok 2012

Rok je dôležitá časová jednotka pre každého z nás. Roky nás charakterizujú, hovoria o nás, žijú s nami... Okrem toho, že rok sám osebe je obdobím, zahŕňa v sebe aj určitý stále sa opakujúci a ucelený cyklus. Tento rytmus, ako napokon každý rytmus, nám dáva pocit istoty ako každý, ktorý vnímame, či vytvárame. Dáva nám pocit plynutia, súvislosti a nekonečnosti. A rovnako aj všetko, čo sa počas roka opakuje – ako ročné obdobia, jednotlivé mesiace, dni, má svoj poriadok a má to veľmi úzke spojenie s naším životom. To všetko pre nás obsahuje dôležitú správu, všetko je veľmi symbolické a zmysluplné...

Čas má pre nás ešte jednu dôležitú úlohu. Pomáha nám pochopiť príčiny a následky našich činov či nečinov. Všetkého, čo robíme, myslíme, aké máme postoje – skrátka všetkého. Z týchto následkov, ktoré vidíme ako dôsledky svojich krokov, sa potom môžeme lepšie učiť zo svojich skúseností. Lepšie pochopiť princípy našej tvorby, naše jednotlivé kroky, súvislosti. Má to jednu nevyhnutnú vlastnosť a výhodu, možno pre niekoho nevýhodu. Tá je v tom, že veci sa tak dejú bez ohľadu na to, či ich chápeme alebo nie. Bez ohľadu na to, či im rozumieme, či sa podľa nich zachováme a poučíme sa z nich. Alebo, a to možno častejšie, sa práve dejú, ale to je rovnaké.

Nedá sa to teda ovplyvniť. Následky nezmeníme, ak nezmeníme príčiny. Ľudia často hovoria: „To ukáže čas,“ a majú pravdu. Presne takto si slubujú od nasledujúceho roku, že im možno prinesie viac dobrého, že im viac ukáže... Niektoré veci neodhadneme z toho miesta, na ktorom práve stojíme. A potom nám naozaj ďalšie súvislosti ukáže čas... Ak sme v tej chvíli pochopili a využili všetko, je to v poriadku. Čas nám ukáže ďalšie kroky. Ale ak veci nechápeme a len ich odkladáme, čas nám tak či tak znova ukáže to, čo sme predtým nechceli vidieť...

Času prisudzujeme veľkú silu. Napríklad v situáciách, ktoré sú pre nás bolestné. „To zahojí čas,“ uisťujú nás naši priatelia v ťažkých chvíľkach. Väčšinou to nechceme počuť, no ak nezmeníme postoj k situácii alebo neurobíme niečo, čo by zmiernilo našu bolesť, nejaká „nádej“ predsa len existuje... A skutočne, „čas to zahojí“. Trochu pozabudneme, zasunieme to niekam hlboko a sústredíme sa na iné podnety. Alebo naozaj niečo zmeníme...

„Časom, áno, časom sa to zmenilo, časom som pochopil, časom mi na tom už toľko nezáležalo, časom ma to prešlo,“ hovorievame. Niekedy dokonca niečo „odniesol čas“ a niekedy naopak „priniesol“.

Niekedy „bežíme s časom opreteký“, to znamená, že nestíhame a máme s tým problém. „Času je málo,“ hovorievame alebo uplatňujeme všeobecné zaklínadlo – „nemám skrátka čas“. Čas, čas a zasa čas... A čas na to kašle a len sčítava, odpočítava, sčítava, odpočítava a jednoducho si plynie.

Niekedy múdro hovoríme, že „čas neexistuje“, čo je tiež pravda. Záleží len na tom, v akých širokých súvislostiach chápeme veci a ako im rozumieme. Vlastne všetko je pravda, záleží len na nás, nakoľko aktívnu úlohu v tomto všetkom hráme. Akú mieru zodpovednosti nesieme za svoj život a ako využívame čas svojho života.

A čas plynie a plynie... Sčítava, odpočítava. Každému z nás a aj nám všetkým dokopy.

My ľudia sme prešli veľký kus cesty... Celé dejiny sme sa spoznávali. Spoznávali sme vlastné možnosti, väčšinou cez boj a nekonečnú bolesť. Celá naša história je boľavá a trpiaca. Akoby sme si skúšali, čo všetko ešte dokážeme vydržať. Nemyslím si, že to bolo nevyhnutné, no keď to nešlo inak, tak potom to bolo nevyhnutné. Občas sa na Zemi objavil niektorý človek zo zasvätených duší, ktorý vedel viac ako druhí a chcel tým ostatným niečo pripomenúť... Chcel veci posunúť ďalej, k vyššiemu uvedomeniu a k novým možnostiam. Väčšinou bol umlčaný aj napriek tomu, že sa k jeho náhľadu či k učeniu ľudia vracali.

Základnou myšlienkou všetkých ľudí bol po stáročia boj o prežitie, boj o svoj život, boj o svoj uhol pohľadu, o svoju filozofiu, o postoj, o čokoľvek. Celé veky sa ľudia na Zemi učili žiť či skôr prežiť... Všetko riešili bojom... Ich úroveň uvedomenia im nič iné nedovolila. Bojovali o jedlo, o strechu nad hlavou, o pôdu, o moc, o pracovnú silu, o peniaze, o ženy, bojovali o krásu, o lásku. Popritom bojovali s kadečím... Napríklad s prírodou, s morom, s vetrom, so zvieratami, s pohromami, s počasím, s hladom, s chorobami, s lakotou, so zlom... či, a to najviac, SAMI SO SEBOU...

V každom boji však jeden vyhrá a druhý je porazený. Takýto spôsob nevyhnutne vedie k ďalším a ďalším bojom. Víťaz má strach a porazený tiež.

A teraz sme došli až sem... Máme úžasnú dobu... Po prvýkrát v dejinách ľudstva už nemusíme bojovať o život... Viem, stále sú miesta, kde to tak je, ale verím, že by sa to dalo zmeniť. Došli sme po časovú križovatku. Určitá skúsenosť sa končí, iná sa začína. Naše technológie sa vyvinuli natolko, že sa nemusíme biť o živobytie a nemusíme všetok

svoj čas venovať „boju“ o prežitie. Vzniká priestor na naše záujmy, na fajn veci, ktoré nevyhnutne nepotrebujeme na svoje prežitie. Len na žitie... Každý, kto chce niečo robiť, môže! Každý, kto zvládne základnú zručnosť postarať sa o seba, môže vykročiť za svojim snom. Všetko je možné!

Už nemusíme prežívať, môžeme ŽIŤ! Na každom z nás záleží, či tento krok k zmene urobí. Či sa bude vo voľnom čase nudiť a ubíjať svoj čas nezmyselným pozeraním na televíziu či sedením pri pive. Alebo si bude vytvárať problémy svojimi postojmi, aby ich mohol znovu prekonávať a aby používal potom stále znova a znova starý program o prežití. Alebo bude možno ďalej preháňať svoj návyk postarať sa o seba aj v našich priaznivých podmienkach natolko, že svojou nenažranosťou a zháňaním všetkých ďalších vymožeností bude ubíjať všetok drahocenný voľný čas svojho života. Aj naše prebujnené zabezpečovanie so stále lepšími a ďalšími vecami je prejav tohto postoja. Stále je predsa čo zlepšovať, či nie? Vždy môžeme zohnať lepšie mäso, lacnejšie maslo, kvalitnejšiu spodnú bielizeň či výhodnejšiu sedáciu súpravu...

Došli sme až sem. Po tej dlhej ceste sme konečne postavili „svoj dom“. Zabezpečili sme si podmienky pre svoj život. Keď sa nebránime, môžeme to tak mať všetci. Len na nás záleží, či namiesto vlastného života v našom krásnom dome, ktorý sme postavili, začneme túžiť po ešte krajšom dome, či prípadne začneme fňukať, že to tak ako si nie je ono a že sme to takto nechceli.

**Len na nás záleží, či začneme konečne naozaj žiť!
Len na nás záleží, či v našich domoch, teda na celej našej planéte, začneme naozaj tvoriť svoj život. Boj o život sa končí, naša naozajstná tvorba sa začína. Skutočná tvorba nie je tvorba pre tvorbu, ale pre nejakú víziu, ktorú chceme naplniť. Nijaká tvorba ako**

taká nemá zmysel sama osebe, ale potrebuje svoj obsah, dôvod... Potrebujeme víziu nášho života. Tá sa však pre starosti s hmotou vytratila... Je čas ju znova nájsť! Prestať bojovať o základy a vystúpiť vyššie. Vyššie k naplneniu veľkého sna!

Jedine takto zabránime zbytočnej výrobe tisícok „vychytávk“, ktoré otravujú náš život a sú vydávané za technický pokrok a vymoženosti doby. Nie sú spojené s naším životom a žijú svoj vlastný život. Ľudia, ktorí ich používajú, si myslia, že ich neovplyvňujú, a postupne sú nútení používať stále viac a viac vecí, ktoré im nevyhovujú...

Mám napríklad čerstvú skúsenosť. Možnože je to vtipné, ale nie tak celkom. Práve som si totiž kúpila nové auto. Je to Renault Laguna, rovnako ako moje predchádzajúce, ktoré mám veľmi rada, no nezostáva mi nič iné, ako ho vymeniť. Keby to staré mohlo ďalej jazdiť a nebolo také opotrebované, jazdila by som ním ďalej. Auto mám na „jazdenie“, teda na cesty za mojimi cieľmi, a nič viac. Vyhovovalo by mi, keby sme so svojou tvorbou na Zemi a s jej funkčnosťou boli na tom tak, že by som si svojimi zámermi stvorila auto, a to by som mohla mať stále... Prečo ho meniť, plytvať ďalšími materiálmi, keď je toľko vecí naďalej vyhovujúcich. Lenže... Väčšina vecí aj v prípade, že nám vyhovovali, sa za určitý čas už nedá kúpiť, pretože sú „zastarané“.

Takže nasadám do svojho nového auta. Zmierila som sa už s kartou namiesto kľúča, aj keď mi to pripadá nepraktické. Horšie však bolo, že ako sa tak pomaly presúvam po parkovisku, v danej chvíli ešte neprípútaná, autíčko začína nespokojne pípať. No čo, hovorím si, hádam to prejde... Ale kdeže, o chvíľku nespokojnosť prerástla v poriadny vreskot. Dobré teda, ustupujem... Nie som z toho nadšená, ale prijímam, budem sa teda vždy

pripútavať... Potom idem nakúpiť. Lenže... Nakladám nákup a idem domov. Tašku mám vedľa seba na sedadle tak, ako som zvyknutá. A predstavte si, znova sa ozvalo pípanie, ktoré o chvíľku prerástlo opäť do vresku. Siaham na svoj pás, všetko je v poriadku zapnuté. Neverím svojim ušiam... Žeby? Otáčam sa na svojho spolujazdca. Taška so zemiakmi je pohodlne rozložená na sedadle. Nie je veľmi ťažká, ale nedá sa nič robiť... Zemiaky musím pripútať. Nie je predsa nič logickejšie a praktickejšie, čo myslíte? V dnešnej pokrokovej dobe sa myslí na všetko...

Vráťme sa však k našej vízii! Ak nám chýba, príliš sa potom sústreďujeme na formu. Našou víziou nemyslím našu predstavu, to, ako si prajeme, aby veci vyzerali, ale mám na mysli naozajstný dôvod, prečo tvoríme...

Rok 2012 bol časová križovatka. Veľa súvislostí sa tu schádzalo, veľa sa práve rozchádzalo. Mayský kalendár sa v tomto roku končil. Evidentne to vyzeralo, že „niečo“ sa tu končilo. A kde sa niečo končí, tam sa vždy niečo nové začína. Znamenalo to hádam koniec nášho sveta?

V istom zmysle áno... Je čas rozhodnúť sa! Staré civilizácie nevedeli, pre čo sa teraz rozhodneme. Je koniec starého spôsobu života v zmysle boja o prežitie. Koniec strachu. Koniec prípravnej fázy. Je koniec školy...

Začíname skutočný život... Na každom z nás záleží, kadiaľ to všetko teraz pobeží... Na každom z nás záleží, či nájdeme a začneme naplňovať pôvodnú víziu nášho sveta.

Na každom z nás záleží, či sa rozhodneme pre život v dimenzii zámeru.

Nová príležitosť vytvoriť spokojný a láskyplný svet sa začína! Vlastne sa začala už dávno... Ale ešte stále je čas...

Áno, práve teraz!

Na začiatku všetkého...

Bol zámer... Pre naše pochopenie to znamená, že všetko, čo je okolo nás, bolo najprv len myšlienkou, nápadom, a to bolo zhmotnené.

Ale kedy bol začiatok? Kam až siaha naša skúsenosť? Na čo všetko sme ešte schopní si spomenúť?

Staré mýty sa vracajú a pripomínajú nám súvislosti, ak by sme náhodou zabudli. Boli uložené hlboko v lesoch, kameňoch a oceánoch... A tiež v našich spomienkach... Väčšinou to vyzerá, že sa už hádam nič nové nemôže objaviť, ale aj napriek tomu sa vždy objaví. Najstaršie kultúry pravdepodobne nie sú najstaršie a vlastne ani nie je jasné, či to naozaj bolo tak, ako si myslíme. Myslím si, že vízia našich historikov, že ideme od primitívnych kultúr k vývoju či inak vyšším spoločnostiam, už neplatí... Aspoň pre mňa nie. Existuje množstvo verzií. Napríklad že súbežne s vývojom ľudstva sa tu na Zemi objavovali a zasa zanikali veľmi vyspelé a duchovne uvedomelé civilizácie...

Podotýkam, že nepredkladám nijaké „objektívne“ pravdy, len moje vnímanie súvislostí, podložené vlastnými skúsenosťami, mojimi pocitmi a všetkým tým, čo mi jednoducho dáva zmysel.

Vždy vidíme len to, čo vidíme. Z miesta, z ktorého sa dívame, je skrátka vidieť len to a to... Ak urobíme o krok

viac, otvárajú sa ďalšie skúsenosti... Ak hľadáme ďalej, vidíme stále viac a viac. Keď sa zaujíma viac ľudí o to isté, pravdepodobnosť prichádzajúcich odpovedí stúpa a stúpa. Kanál informácií sa otvára... Otázkami sa zväčšuje naša realita, pretože nevyhnutne prichádzajú odpovede a následne potom ďalšie otázky...

Rôzne historické pramene či rôzne vízie dávajú postupne dokopy obraz. Všetko sa skladá ako puzzle – kúsok po kúsku do seba zapadá. Skladajú sa rôzne pohľady ľudí, pretože každý si pamätá určitú časť, určitú súvislosť, určitú skúsenosť zo svojho pohľadu, zo svojho miesta, zo svojej lekcie. Niektoré súvislosti sa skladajú počas storočí, a pritom ich na určitej úrovni ľudia poznajú oddávna. Všetko je však prepojené... Vďaka tomu, že si napríklad Platón pamätal, ako sa žilo v Atlantíde, a písal o tom, mohol si napríklad Nikola Tesla spomenúť na to, ako využívať magnetické pole Zeme ako zdroj energie, čo pravdepodobne Atlantčania poznali a používali. Možno aj vďaka tomu si aj Jules Verne uvedomil určité postupnosti a predpovedal potom niečo, čo bolo jasné a nevyhnutné... A veľa a veľa ďalších, ktorí prichádzali a zasa odchádzali. Jeden druhému si pomáhali spomenúť a tí z nich, ktorí mali potrebu vyjadriť sa, zanechali na Zemi ďalšie črepinky odpovedí na nezodpovedané otázky. Samozrejme, že nie každý má záujem o odpovede na nezodpovedané otázky. A nie každý má záujem o prípadné odpovede. Alebo napríklad nie vždy a nie rovnakým spôsobom ako niekto iný. Niektorí ľudia sú orientovaní do neba, niektorí viac do hmoty, všetko dáva zmysel... Keď nebudeme hľadať len jednu pravdu a univerzálnu odpoveď na všetko, všetko sa jedného dňa s p o j í...

V každom z nás a vo všetkých dokopy. Je to vlastne jedno, pretože aj to sa jedného dňa spojí. Totižto ono je to vlastne spojené, len si to neuvedomujeme, pretože aby sme mohli objaviť svoj potenciál, potrebovali by sme sa najprv oddeliť a spoznať spätné väzby svojho konania. Keď spoznáme sami seba a budeme bezpečne vedieť, čo chceme, nebudeme sa už strácať v tom všetkom naokolo, potom sa môžeme zasa bez obáv so všetkým spojiť.

Niečo sme vedeli, ale opäť zabudli. Nevadí, keď nebolo dôležité, aby sme si to pamätali, tak to nebolo dôležité.

Aj ja som toho veľa počula a veľa zasa zabudla. Niečo som si zapamätala, ale možno len tak trochu. Niečo však viem naspamäť od samého začiatku, akoby to bol môj život, akoby to boli moje slová, akoby to bolo niečo dôverne známe... Sú to moje slová, môj život, sú dôverne známe, no ešte niečo oveľa viac. A to „oveľa viac“, to sú tie najdôležitejšie správy pre každého z nás... Práve na nich najviac zo všetkého záleží.

Prosím, už sa tomu nečudujte! Je to skrátka normálne! Stačí len nebrániť sa tomu a cítiť to, čo cítime.

Niektoré správy totižto hovoria hlasom univerzálnych zákonov. Láskavým a skutočným hlasom. Zrozumiteľným, no jasným. Hlasom priateľským... Zvukom zmyslu vecí... a k tomu všetkému ešte aj hlasom srdca a lásky...

Poznáte ich. Áno, určite!

Nechajte sa chvíľu viesť na vlnách mesačného svitu. Nechajte sa hojdať vetrom a vlnami oceánu... Na chvíľku sa staňte súčasťou každého lístočka na strome, na ktorý vidíte z vášho okna. Započúvajte sa do dávneho volania vo vetre, v mori či v každom stebľe trávy. Staňte sa na chvíľu ladne vlajúcimi hrivami tých najnádhernejších koní,

staňte sa rozkvitnutou slnečnicou otáčajúcou sa za slnkom, staňte sa vôňou rosou pokropených ruží... A najviac zo všetkého sa staňte sebou! Tým naozajstným zázrakom všetkých zázrakov, tým dokonalým a vedomým tvorom s úsmevom na tvári, s nebom odrážajúcim sa vo vašich očiach a s rukami tvoriacimi krásu, ktorá vyjadruje nekonečnú možnosť vytvoriť hádam všetko...

Budte na chvíľu tým všetkým a započúvajte sa! Ten dávny hlas... Hlas starých mýtov, múdrosti a zmyslu vášho zrodenia. Ten dávny hlas vesmíru, ktorý po stáročia počúvali staré národy pri svojich zastaveniach tu na Zemi. Tie, ktoré si uchovali svoju pamäť a niesli svoje posolstvá, aby ich jedného dňa ľuďom na Zemi opäť pripomenuli. Ich potomkovia a vyslanci teraz hovoria...Nechcete vedieť len kto, či, ako a prečo... Len počúvajte! Práve je ten čas!

Na začiatku všetkého bol zámer. Zámer vesmíru vystúpiť vyššie. Pochopiť možnosti života samého. Zámer veľkej vesmírnej lásky, ktorá zasiala semienka na mnohých planétach či galaxiách. Nekonečná tvorivosť vytvoríť dokonalosť všetkého vtedy prehovorila...

Kedysi pradávno zvolal Veľký Duch vesmíru veľké galaktické zhromaždenie. Vtedy na toto stretnutie prišlo množstvo svetelných bytostí z rôznych hviezdnych systémov. Veľký Duch k nim prehovoril a predniesol im plán: „Čujte moje volanie! Nastáva veľká príležitosť. Pozývam vás na inkarnáciu na Zem, kde má dôjsť k veľkej transformácii. Na tejto planéte vládne doposiaľ ilúzia strachu a oddelenia. Je čas ísť na Zem a tam pestovaním lásky a jej stelesňovaním pomôcť zvýšiť jej frekvencie...!“ Tak vtedy hovoril Veľký Duch vesmíru. Samozrejme, tiež všetkým prípadným záujemcom vysvetlil, aké úskalía im môže priniesť ich rozhodnutie. Nezabudol zdôrazniť, že účasť

každého záujemcu na tejto výprave je absolútne dobrovoľná. Upozornil ich na podmienky, ktoré so sebou táto práca prináša. Všetci vedeli, že budú zahalení závojom zabudnutia a jedine tým, že sa im v sebe opäť podarí nájsť detskú nevinnosť, dôverčivosť a otvorenosť, môžu rozpútať ďalšie prichádzajúce zmeny. Tiež im pripomenul, že sa môže stať, že budú prežívať pocity oddelenia od lásky, pocity beznádeje a bezmocnosti. To však bude len ilúzia, ktorú môžu prekonať. A dal im so sebou aj veľké dary...

Dar spevu, smiechu, tanca a vzájomného zdieľania. Prežívanie vzájomného pohľadu do očí... Dar hudby a rôznych tónov. Možnože aj dar reči a používanie určitého spôsobu prejavu, dar farieb a svetla. Dar rôznych obrazov a výtvarného umenia. Títo vyslanci svetla sa môžu vzájomne podporovať a majú za úlohu pripomínať si navzájom svoje poslanie... Tieto dary sú veľké symboly a pomôžu im vyjadriť to, kým naozaj sú a čo zabudli. Vďaka tejto energii sa môžu navzájom spoznať...

Na to im slúžia všetky tieto dary, ktoré sú sprevádzané neprekonateľnou túžbou po prebudení a žití skutočnej lásky... Vďaka tomu majú dar pocitov a hlbokého prežívania. Pomocou tanca, humoru, smiechu, výtvarného umenia a ďalších nástrojov môžu pomôcť pri rozpade systému duality na Zemi.

Takto volajú starí Mayovia, ktorí stále uchovávajú prastaré informácie pre planétu Zem. S láskavým dovolením týchto nádherných bytostí a všetkých spolupracujúcich osôb prinášam vám túto správu a citujem tu niektoré pasáže z knihy Mayské orákulum: „**Mýtické volanie už zaznelo. Prebudte sa! Spomeňte si na svoju podstatu. Chodte tam, kam vás ťahá vaše srdce. Na Zemi nastáva zázrak. Nezabudnite, že tu tancujeme a spievame pre Jedno Srdce.**“

Keď sa ozvalo vaše srdce a chcete vedieť viac, môžete sa o tom dozvedieť podrobnejšie v knihe Mayské orákulum od Ariel Spilsburyovej a Michala Brynera v nádhernom a naladenom českom preklade Václava Pelíška. Informácie o mýtickom volaní sú čerpané z tejto knihy.

A veľa, veľa ďalších správ o tom istom nájdete možno aj v iných správach, v iných knihách. Hlas vesmíru, ktorý sa ozýva z rôznych kútov sveta, či už z časových alebo zo zemepisných, sa teraz spája do jedného jednoliateho, zvláštne charakteristického HLASU...

Ten láskavý, v niečom známy, príjemný, aj napriek tomu však rozhodný, z veľkej diaľky prichádzajúci, ale taký známy hlas...

Nesie sa k nám. Počúť ho vo vetre, v korunách stromov, vôkol starých kameňov, ktoré sa dotýkajú neba a svojimi päťami aj zelenej trávy, v kvetinách, bzukote čmeliakov, v padajúcom lístí aj vo vločkách snehu a v jeho iskrení pod našimi nohami. Počúť ho v potokoch, v morských vlnách, v tých malých vlnkách, aj v búrke oceánu. Počúť ho v horách, na širokých pláňach, v dupote konských kopýt, počúť ho v lete vtákov...

Ak ho zachytíte, je vám krásne.

Počúť ho vo vašom srdci...